

Mijn 'internet-waarheden' kloppen niet

Van alles heb ik al geprobeerd om mijn paard dikker te krijgen. Hij smikkelt het allemaal lekker op, maar komt er nauwelijks van aan. En ik ben bang om mijn temperamentvolle Andalusiër teveel krachtvoer te geven, omdat hij dan wel eens te heet zou kunnen worden. Zouden het hooi en kuilgras dat hij krijgt wel goed zijn of verhindert zijn dominante weidegenootje dat hij rustig van zijn maaltijden kan genieten?

Op Horse Event loop ik tegen de nieuwe Pavo Ruwvoer Quicksan aan. Het zet me aan het denken: ik kan meer doen dan alleen de oplossing zoeken in mijn paard telkens een ander krachtvoer voorzetten.

Ik besluit zowel mijn hooi als kuilgras te laten testen. Op de keukentafel spreid ik mijn testpakketten uit. Heel eenvoudig allemaal. Zakjes volproppen met hooi en kuilgras, formuliertje invullen, alles in een doosje doen en gratis versturen. Ideaal. Nu alleen nog een monster nemen.

Een hooimonster nemen is nog niet zo heel moeilijk, her en der grijp ik een pluk uit de enorme hooivoorraad die vorige maand door een boer uit de buurt op onze pensionstal is geleverd. Altijd dezelfde boer, die altijd weer die moeilijke bocht moet maken om alle hooiwagens in de overdekte hal te kunnen rijden. En altijd dezelfde kwaliteit hooi, aldus de pensionhouder, die het kuilgras ook bij deze boer koopt. Maar daar alvast een monster van nemen, is nog niet zo makkelijk. Het kuilgras is nog niet aangebroken. Gelukkig mag ik een baal openmaken. Het kuilgras op onze stal is heel droog en heeft nagenoeg dezelfde kleur als het hooi. Het verschil merk je pas, als je je neus erin steekt.

WAT VOEL IK MIJ BLOND

"Voer het aangebroken kuilgras maar aan jullie paarden", roept de pensionhouder. "Dan kan hij vast een beetje bijkomen voor de winter." Dankbaar maak ik gebruik van het aanbod. Over het algemeen

zitten er meer eiwitten in kuilgras en wat minder suiker, dus dat is goed voor de spieropbouw van mijn zevenjarige ruïn. Deze wijsheiden haal ik graag van internet, maar ik besef nu pas dat ik helemaal niet weet wat de voedingswaarde van het ruwvoer van mijn paard is. Ineens voel ik me heel erg blond. Alsof ik telkens naar de drogist loop voor weer een andere vitaminepil, zonder eerst eens uit te zoeken of en waar ik een tekort aan heb. Wanneer ik mijn zakjes gedroogd gras vermomd in een kartonnen doosje heb afgeleverd bij PostNL, moet ik drie werkdagen wachten. Het lijkt net alsof ik een cake aan het bakken ben die eerst een poosje in de oven moet, in eens word ik ongeduldig.

Ondertussen houd ik tijdens het voeren goed in de gaten of de merrie in de wei dominant gedrag vertoont naar mijn ruïn. Om mijn Andalusiër te helpen, verdeel ik het kuilgras zo goed mogelijk over de wei. Als ik klaar ben met de verdeling van de twee enorme plakken, liggen er overal kleine plukjes. Onder de bomerrij extra veel. Als het dan gaat regenen kunnen de paarden lekker beschut verder knabbelen aan hun maaltijd.

WERELD OP ZIJN KOP

Na drie dagen rolt de uitslag in mijn mailbox. Pijltjes geven het energiegehalte, de eiwitten en de hoeveelheid suiker aan. De waarden voor het hooi en kuilgras dat mijn paard krijgt, zijn nagenoeg gelijk. Alleen de hoeveelheid ruw eiwit in het kuilgras ligt wat lager (huh, kuilgras bevat toch altijd meer eiwit?). Het suikergehalte in beide ruwvoerders is gelijk. Dit terwijl ik dacht dat mijn paard minder suiker binnen krijgt als hij kuilgras eet. Mijn wereld staat op zijn kop; de 'waarheden' die ik van internet haalde, blijken ineens niet zo waar. Zeker niet als je bedenkt dat ik de labels op een zak krachtvoer altijd zo nauwgezet bestudeer en bediscussieer (met stalgenoten natuurlijk) voor ik tot aankoop overga. Terwijl het krachtvoer hooguit tien procent is van wat hij krijgt. In mijn geval misschien nog wel minder, omdat ik vind dat mijn paard amper hoeft te werken. Wees nou eerlijk: drie buitenritjes per week vallen – ook weer volgens mijn internetwijsheden – echt niet onder 'werk'. Ook niet als ik op zaterdag ruim twee uur de bossen in ga.

Nu eerst de tabellen naast de grafieken op het uitslagformulier maar eens bekijken. De conclusie is dat zowel het hooi als kuilgras van mijn pensionstal prima onderhoudsvoer zijn. Alleen bij de energiewaarde en het eiwitgehalte staat dat ik een 'nutriënt' moet aanvullen. Enkel als mijn paard te dik is, is het voer perfect. Maar juist het tegenovergestelde is het geval. Ik ben dus eigenlijk wel heel benieuwd wat ik nu moet doen met de pas verworven kennis over het ruwvoer van mijn paard. Gelukkig kan ik in een persoonlijk gesprek met de voedingsdeskundige van Pavo al mijn vragen (en dat zijn er meer dan toen ik besloot de Pavo Ruwvoer Quickscan te doen) kwijt.

GOED GESPREK

Moet ik mijn paard een supplement geven, ander krachtvoer of gewoon een extra pluk hooi? En als enkele pijltjes naar links wijzen, is het ruwvoer dan wel van zo'n goede kwaliteit? Ik merk dat ik even mijn houvast kwijt ben als het gaat om het – naar mijn idee – zorgvuldig uitgekozen voederregime van mijn paard. Voedingsdeskundige Rob stelt me geduldig allerlei vragen. Ja, momenteel staat mijn paard dag en nacht op de wei. Ja hoor, een heel grote wei. De afmetingen? Geen idee, maar ik kan de overkant nauwelijks zien. Je paard eet dus gras, hooi dan wel kuilgras en hij krijgt vitaminekoeke en geweekte bietenpulp. Maar je kunt nog steeds zijn ribben tellen? Eh ja...

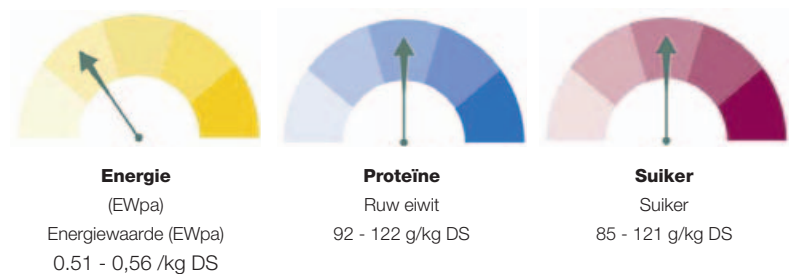
Gelukkig vraagt de voedingsdeskundige verder, zodat ik kan vertellen dat mijn paard netjes ontwormd wordt op basis van mestonderzoek en dat de tandarts twee keer per jaar langskomt. Niet te vergeten: hij is energiek genoeg en zijn vacht glimt super! Ergens verwacht ik nu de Pavo-deskundige voor een raadsel te hebben gezet. Even is het stil aan de andere kant van de lijn: 'hoe is het kuilmonster genomen? Uit slechts één pak?' Ehh, dat klopt ja. Hoewel het monster een goede indicatie geeft, is het mogelijk dat er een kleine afwijking zit op de hele partij. Een beetje onzorgvuldig dus, mijn monsterafname. Maar het biedt geen afdoende verklaring voor het feit dat mijn sobere Andalusiër maar niet aan wil komen. En je kunt mij niet vertellen dat het gras in de Spaanse halfwoestijn waar hij vandaan komt, zo rijk is...

MEER EIWIT

De extra behoefte van mijn paard moet ik vooral in het eiwit zoeken, zo stelt Rob. Veel paardenvoeders zijn erop gericht om eiwitten en suikers in het voer terug te dringen, maar mijn paard heeft juist extra behoefte aan bouwstenen in de vorm van eiwitten. Ik zou eerst eens moeten beginnen met wat extra ruwvoer geven. 'Tot een percentage van maximaal 2,5 % aan lichaamsgewicht droge stof kan dat geen kwaad', stelt de Pavo-adviseur. Ook vertelt hij dat al het hooi dat hij momenteel test wat stengeliger is, omdat het langer op het

HOOI

Wil jij ook weten wat er in je ruwvoer zit? Doe de Ruwvoer Quickscan. Voor slechts € 19,95 weet je hoeveel energie, eiwit en suiker jouw hooi of voordroogkuil bevat. Je kunt de Ruwvoer Quickscan bestellen via www.pavowebshop.nl

land gestaan heeft, vanwege het natte voorjaar. Daarmee zijn het hooi en kuilgras niet slechter, maar zit er wel minder voedingswaarde in. Als ik het aandurf, mag ik elke dag een halve kilo Pavo Topsport gaan voeren. Niet omdat mijn paard zich zo hoeft uit te sloven, maar omdat in dit krachtvoer extra bouwstenen voor de spieren zitten. Wanneer ik bang ben dat mijn paard dan te heet wordt, mag ik ook Pavo 18Plus geven. In dit seniorenvoer zitten ook hogere gehalten aan eiwitten, vitaminen en mineralen omdat oudere paarden voedingsstoffen minder goed kunnen opnemen. Dit voer is echter wel zo samengesteld dat je paard er niet heter van wordt. De meeste achttienplussers hoeven geen topprestaties neer te zetten in de wedstrijdrijng. Mijn paard hoeft dat ook niet. Ik wil het liefst veilig met hem onderweg kunnen zijn en zonder spectaculaire scènes een horde wielrenners voorbij kunnen laten komen, langs een hoogwerker lopen en een weiland vol rondspringende koeien passeren, zonder dat mijn paard vrolijk mee doet. Ik besluit daarom te beginnen met de combinatie 'iets meer' ruwvoer en elke dag een schepje Pavo 18Plus. Maar ik ga ook eens in de bosjes liggen om te zien of het weidemaatje van mijn paard – ook als ik uit het zicht ben – geen dominant gedrag vertoont.

